

článek směřoval způsobem čtenářům znatelným i proti osobám duchovním, jichž činnost do tohoto obvodu toliko zasahuje, rozsudek nezjišťuje.

Ostatně nelze přehlédnouti, že zjištění při hlavním přelíčení, podle něhož farář B. žaluje jako předseda diecesního spolku Litoměřického, — na jakém podkladě nebo na čí prohlášení bylo toto zjištění učiněno, z protokolu nevysvítá — vzbuzuje pochybnosti, zda farář B. žaluje vlastním jménem proto, že se cítí osobně ve své vlastnosti jako předseda onoho spolku dotčen na své cti, či zdali snad podává soukromou obžalobu jménem tohoto spolku jako řádný jeho zástupce; v tomto případě bylo by však uvažovati o tom, zda není obžaloba promlčena. Ze všech těchto úvah, jež nepřipouštějí okamžité rozhodnutí nejvyšším soudem ve věci samé, bylo tedy i v tomto směru uznati, jak se stalo. Zbývá posléze ještě zabývati se zmatečnými stížnostmi, pokud napadá odsuzující výrok k soukromé obžalobě koleje redemptoristů. Proč stížnost vlastně tento výrok soudu napadá, nelze z jejích vývodů jasně seznati, poněvadž prostě uvádí, že »také této koleji bylo žalobní právo přiznáno«; jak ze souvislosti s dalšími vývody stížnosti lze usuzovati, má tu stížnost asi na mysli, že nebyla učiněna potřebná zjištění ve směru subjektivním, zdali obžalovaný svými útoky mířil i proti tomuto soukromému obžalobci. Leč tu stačí poukázati k tomu, co již shora bylo naznačeno, že podle skutkových zjištění rozsudkových jsou předmětem pozastavených statí »řádový bratr, mnich«, že proto urážlivé útoky směřují i proti »řádovým osobám duchovním« a že takový útok na čest řádových duchovních v dotčných obvodech bydlících a působících (skutečně má tam i žalující kolej redemptoristů své sídlo) byl obžalovaným zamýšlen. Že tento výrok jest stížen formální vadou, stížnost sama netvrdí; přehlídí-li prostě tuto část rozsudečných důvodů, aniž by alespoň zřejmým poukazem naznačila, v kterém směru pokládá tento výrok za zmatečný, nelze tuto její námitku pokládati za řádně po zákonu provedenou, protože bylo po této stránce stížnost zavrhnouti podle § 1. čís. 2 a § 4. čís. 1 novely k trestnímu řádu již v zasedání neveřejném jako po zákonu neprovedenou.

### Čís. 3069.

Rozsah pojmů »násilné vztažení ruky« (§ 81 tr. zák.), »násilí« (§ 98 a) tr. zák.), »skutečné ublížení« (§ 190 tr. zák.) a »urážka skutkem« (§ 312 tr. zák.) je stejný; kteroukoliv z těchto známek míní zákon porušení tělesné nedotknutelnosti jiné osoby, jakékoliv jednání, které směřuje přímo nebo nepřímo proti samotnému tělu osoby, na niž se ruka vztahuje, již se činí násilí neb ubližuje nebo která se uráží.

Není rozdílu mezi skutkovými podstatami § 312 a 81 tr. zák., pokud jde o urážku skutkem pokud se týče o skutečné násilné vztažení ruky po stránce objektivní. Rozdíl tvoří jen stránka subjektivní. Kdežto pro § 312 tr. zák. stačí vědomí, že se skutkem porušuje vážnost vrchnostenské osoby, vyžaduje § 81 tr. zák. zlý úmysl zmařiti násilným vztažením ruky úřední nebo služební výkon oné osoby.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 13. září 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Z vývodů, jimiž se stížnost dovolává zmatečního důvodu čís. 10. § 281 tr. ř. nelze bezpečně seznati, zda stížnost nepopírá správnost kvalifikace skutku v rozsudku jediné z důvodu, že tu nebylo zlého úmyslu § 81 tr. zák. V případě tom nebyl by důvod čís. 10 dolíčen po zákonu. Rozhodovací důvody vslovují ve vyličení děje, který vzal soud za zjištěný, že stěžovatel chytil U-a za ruku, v níž držel peněženky, zřejmě za tím účelem, by jich podržení a provedení kapesního zájmu ..... zmařil, pokud se týče — jak na jiném místě rozsudku uvedeno — by mu vyrval peněženky. Stížnost nepopírá, že se úmysl těmito výroky zjištěný rovná zlému úmyslu zločinem podle § 81 tr. zák. předpokládanému, snaží se však poukazem na určité části výpovědí svědků U-a a B-y dokázati, že tu takového úmyslu nebylo. Dokazováním nesprávnosti rozsudečného zjištění vybočuje však stížnost z úvah o právním významu zjištěného děje, na něž se zákonné provádění hmotněprávních zmatků omezuje, takže jimi není zmatek čís. 10 dolíčen. V oněch poukazech stížnosti nelze shledati ani důvodnou výtku neúplnosti. Že stěžovatel sám vydal U-ovi (na jeho žádost) dvě peněženky, rozsudek beztak zjišťuje a vypořádává se s významem této okolnosti pro závěr o účelu pozdějšího závadného skutku náležitě slovy »potom, rozmysliv si patrně věc«. Seznání svědka B-y, že neviděl, zda je chtěl obžalovaný násilně U-ovi vyrvati, nemělo pro uvedený závěr významu, ježto svědek dodal »protože se to stalo v rohu« a sám tím naznačil neúplnost svých postřehů. Je-li však námitce, že jednání stěžovatelovo nebylo rázu násilného a proto by mohlo nanejvýše zakládati skutkovou podstatu přestupku § 312 tr. zák., rozuměti tak, že se jednání stěžovatelovo nedostává intenzity pojmem násilného vztažení ruky předpokládané, je stížnost na omylu. Rozsah pojmů »násilné vztažení ruky« (§ 81), »násilí« (§ 98 a), »skutečné ublížení« (§ 190) a »urážka skutkem« (§ 312) je stejný; kteroukoliv z těchto známek míní zákon porušení tělesné nedotknutelnosti jiné osoby, jakékoliv jednání, které směřuje přímo nebo nepřímo proti samotnému tělu osoby, na niž se ruka vztahuje, již se činí násilí neb ubližuje nebo která se uráží. Proto není rozdíl mezi skutkovými podstatami § 312 a § 81 tr. zák., pokud jde o urážku skutkem, pokud se týče o skutečné násilné vztažení ruky po stránce objektivní. Rozdíl tvoří naopak jen stránka subjektivní. Kdežto pro § 312 tr. zák. stačí vědomí, že se skutkem porušuje vážnost vrchnostenské osoby, vyžaduje § 81 tr. zák. zlý úmysl zmařiti násilným vztažením ruky úřední nebo služební výkon vrchnostenské osoby. Úmysl ten je zjištěn a vymýká se proto skutek z rámce pouhého přestupku § 312 tr. zák. Bezdůvodnou zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti.